

προϊνό, καθισμένος στην ολόκληρη πέτρα της "Ιτσας, με τὸν Κανελὴ ξεπλωμένο στὰ πόδια του, καὶ βαριαναστέναξε στὴ θύμησή της. "Α δὲν πέθαινε ἢ "Ιτσα, τῶξαισε, ἢ ἀγάπη τους με γάμο θὰ τέλιωνε. Καὶ θάταν εὐτυχισμένος. Θάταν;... Ποιὸς μποροῦσε νὰν τοῦ τὸ θεβαιώσει αὐτό; Μήπως κακιά εἶταν κ' ἢ Ξανθίππη; ἔταν, ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ φλογερὴ ἀγάπη, παρθήκανε, καὶ μήπως ὁ γάμος δὲν εἶταν ἰσχυρὸς νὰ μεταμορφώσει σιγὰ σιγὰ καὶ ἀσύνειδα καὶ τὴν "Ιτσα σὲ λύκαινα;

— Πέθανε στὸν καιρὸ της ἢ "Ιτσα! συλλογίστηξε. Καὶ συμπληρώνοντας τὴ βαθινοῦρη φράση τοῦ Νίτσε, μουρμούρισε:

— Τουλάχιστο γιὰ μένα, πέθανε στὸν καιρὸ της. Ἔτσι, ἔμεινε στὴ θύμησή μου σὰ μιὰ κλωνόγορη ἰτιά καὶ δὲν πρόφτασε νὰ ξελιχτεῖ σὲ ἀγκυρερὴ φραγκουσιὰ, ὡπως ἢ Ξανθίππη....

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Κοινή Γνώμη

Ο Α Σ Η

Ἀγαπητὰ μου Νομιᾶ,

Χτὲς τὸ θράδι, γυρεύοντας λίγη δροσιὰ στ' ἀκρογυῖα τ' Ἀνάπλι, εἶχα τὴν καλοτυχιά νὰπολιώσω ἕνα ἀξέτιμητο δροσοπύχι: τρεῖς κοπέλλες μιλούσανε πάνου στὸ κοινωνικὸ ζήτημα. Σιζητούσανε ἤρεμα, στοργιὰ, στοχαστικὰ. Τέλειες ἐπαναστάτισσες καὶ στὴ γλώσσα καὶ στὴς ιδέες. Γιὰ τ' ἀντιδραστικὸ Ἀνάπλι, ποὺ διὸ περαστικοὶ συντρόφοι ξενηχίσανε στὸ μπουντροῦμι, γιατί ἢ φόδρα τοῦ καπέλου τους εἶταν κωνικὴ, καὶ ποὺ κιντυνεῖεις νὰ ξελοφορτωθεῖς ἀν θάλεις κόκκινο λουλούδι στὸ σκεκάκι σου, εἶταν ἐκπληκτικὸ καὶ ἀναπάντεχο γὰκοῦς ἀπὸ πλοῦσιζ κορίτσιζ πὼς «ὅτε θὰ πάει καλά ὁ κόσμος, ἅμα κανένας δὲ θὰ ζεῖ σὲ θάρος τῶλλουνοῦ» καὶ «κάθε ἄτομο πρέπει νὰ δουλεῖ, κανένας νὰ μὴ μένει ἀργός», καὶ ἀκόμα πὼς «ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ ζεῖ γιὰ νὰ ἐργάζεται καὶ ὄχι νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ ζεῖ». Θαροῦσες πὼς ἢ Παρθένα «ἢ μελχρινούλα, ἢ λιγύλογη, με τὴ σταθερὴ περπατησιὰ, τὴ σταθερὴ φωνὴ καὶ τὴ σταθερὴ ματιὰ», εἶτανε κελ' στητὴ, ὀλοζώντανη, ἔτοιμη νὰ σηκώσει ψηλά τὴς ἀπολύτρωσης τὸ μπαράκι — σύμβολο ἢ ἴδιζ καὶ φρωτεινὸ παρῆδειγμα στοὺς μαγιάγγιχτους νέους, ποὺ νομίζουζ πὼς γεννήθηκαζ μόνου γιὰ φραγοπὸτι καὶ γιὰ ἔπνο!

Ἀνάπλι 10 τοῦ Ἀλωνάρη 1921.

ΚΩΣΤΑΣ Π. ΜΑΡΙΝΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΙΗΤΕΣ ΜΑΣ

Ὁ κ. Karl Dieterich ποὺ τυπώνει σὲ λίγο στὴ Λειψία μιὰ ἀνθολογίζ γιὰ τοὺς νεοέλληνας ποιητὲς, ποὺ φανήκανε στὰ τριάντα τελευταῖα χρόνια (1890—1920), μᾶς ζητᾶει γιὰ μερικὸς ἀπ' αὐτοὺς τὸ π ο ὕ γ ε ν ν ἢ θ η κ α ν πότε γ ε ν ν ἢ θ η κ α ν καὶ τί δουλιὰ κάνουζ (τὸ ἐπάγγελμά τους). Γιὰ μερικὸς τοῦ στείλαμε τίς πληροφορίες αἰτέζ. Γιὰ ἄλ-

λους ἄλλου, δὲν ξαίρουζε δυστυχῶς τίποτα, καὶ τοὺς παρακαλοῦζε νὰ στείλουζ ἀπευθεῖζ στὸν κ. Ντίντριχ Kaise Wilhelmst 5011 Leipzig — Γερμανία), τίς πληροφορίες. Οἱ ποιητὲς αὐτοὶ εἶναι: Ἀλεξίου Λ., Ἀργηζ, Ἀθάνας, Μάρκος Διγέρης, Τ. Μαυλάς, Λύλικα Μπέτσιζα, Κλ. Δίπλα - Μαλάμου Μάξιμος Δῶρος, Ἀγγελος Δόξας, Ι. Γουτάρης, Ν. Χατζάρας, Εὐθανθία Χατζῆ, Χαρήζ, Καλυβίτης, Ἀρ. Κεμπάνης, Σίτσα Καραϊσκάκη, Ν. Καρβοῦνης, Α. Καστῆς, Κ. Καβίφης, Κοκολυθάτος, Κομμαρινοῦς, Αἰμ. Κούρτελη, Λυτ. Λουκάπολιος, Ν. Λιμπεράκης, Τίμος Μελάνος, Κ. Μισακλίδης, Ζαχ. Παπαντωνίου, Παπαστεφάνου, Ρ. Φιλύρας, Ν. Ποριώτης, Α. Πορφύρας, Ἰωσήφ Ραφτόπουλος, Βασ. Ρούτας, Τασ. Σαρκηνοῦς, Ἀγ. Σικελιανός, Γεωρσ. Σπαταλᾶς, Κώστας Οὐράνης, Κ. Βάρονλης, Ἑλπ. Βοντζαλίδη καὶ Γιάννης Ζερβός.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ

λαγοτεχνικὴ περίοδο τοῦ «Νομιᾶ», ποὺ ἀρχινάει τὴν 1ῃ τοῦ ἐρχόμενου Ὀχτώβρη, γράφουζιντε ἀπὸ τώρα συντρομητὲς, ἀπὸ τοὺς κριτοῦς:

ΣΤΕΦ. ΠΑΡΓΑ, Ἀλεξάντρια, (Περιοδικὸ «ΓΡΑΜΜΑΤΑ»).

ΜΙΧ. ΡΟΔΑΝ, Σμύρνη. (Γραφεῖο Τύπου Ἀρμοστείας).

Π. ΠΑΒΛΙΑΔΗΝ, Θεσσαλονίκη, (δδὺς Θεαγένουζ Χαρήζ, 38).

ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΝ, Σόρζ, (Ἀγγλικὸ Τηλεγραφεῖο).
ΑΝΤΡΕΑΝ ΛΟ-ΓΖΟΝ, Χίοζ.

ΤΑΚΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΝ, Βόλοζ, (Ἐφημερίδα «Θεσσαλίζ»).

ΜΕΝ. ΦΡΑΓΚΟΥΑΗΝ, Λεμησοῦζ - Κύπρου (Ἐφημ. «Ἀλήθεια»).

Ἀργότερα θὰ ὀρίσοιζε ἀνταποκριτὲς μᾶς καὶ γιὰ τᾶλλα μέρη.

Ὅσοι γράφουζιντε καὶ πληρώνουζ τὴ συντρομή τους, θὰ παίρνουζ ἀπὸ τοὺς ἀνταποκριτὲς μᾶς ἀπόδειξη πληρωμῆς, ὑπογραμμμένη ἀπὸ τὸ Διευθυντὴ τοῦ Νομιᾶ.

Ὅσοι φίλοι ἔχουζ τὴν καλοσύνη νὰ δεχτοῦνε σιᾶλλα μέρη τὴν ἀντιπροσωπεῖα τοῦ «Νομιᾶ», παρακαλοῦζε νὰ μᾶς τὸ δηλώσουζ.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ συντρομητὲς τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ποὺ καθιστεροῦζ περσομῆνες συντρομῆς, νὰν τίς στείλουζ στὸν ἴσαμε τὴν 1ῃ τοῦ ἐρχόμενου Ὀχτώβρη ἐκδότῃ τοῦ «Νομιᾶ» κ. Χ. Γανιάρη καὶ Σια, δδὺς Σοφοκλέουζ 3.